

УДК 342.951:351.82-342.7(637)

С. В. Семіног

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ В УКРАЇНІ: ДЕФІНІЦІОНАННЯ ТЕРМІНУ ТА ЗМІСТ КОНЦЕПТУ

Вступ. Різномірність адміністративно-правових відносин на пряму впливає на ступінь їх реалізованості. В залежності від об'єкта, що складає їх змістову характеристику різняться способи, засоби та загалом механізм досягнення мети, задля якої суб'єкти вступають у відповідні правовідносини.

На відміну від адміністративно-правового захисту, об'єктом адміністративно-правових відносин можуть бути будь-які права дітей, що забезпечують можливість дитині реалізовуватись як самостійної складової цивілізованого суспільства.

З метою визначення які права дітей підлягають адміністративно-правовому захисту, яким чином він здійснюється, його соціальне, правове та практичне значення, а також нормативний аспект реалізації такої діяльності необхідно ґрунтовно проаналізувати дефінітивну та змістову його сутність.

Огляд останніх досліджень. В умовах сьогодення питання захисту прав дітей має універсальний, транскордонний характер. Це основний пріоритет державної політики майже для всіх країн та проблема багатьох націй. Відповідно, в науковій літературі існує багато чисельне коло наукових праць присвячених цій тематиці. До їх числі слід віднести праці таких вчених як В. Авер'янов, О. Бігняк, Я. Вавженко, В. Галунько, О. Єщук, Л. Кожура, К. Левченко, Ю. Марущак, А. Мордовец, В. Остапчук, В. Полюхович, А. Смирнов, О. Стукаленко, Н. Троцюк, Т. Шубина, та інших. Однак, заявлену до розгляду проблематику вони досліджували суміжно чи побічно, розкриваючи окремі її аспекти.

Виклад основних положень. Розкриваючи особливості терміну «адміністративно-правовий захист прав дітей в Україні» необхідно відзначити, що даний концепт складається із низки складників, які сукупно формують єдність даної категорії надаючи їй власного смислового значення. Разом з тим, він має суміжні змістові ознаки з окремими юридичними категоріями.

Попри те, що дефініції «адміністративно-правова охорона» й «адміністративно-правовий захист» використовуються досить широко, чіткого їх розмежування не просліджується. Саме тому розпочнемо з аналізу категорій «охорона» та «захист». Ці терміни дуже близькі за змістом, а тому іноді вживаються в юридичній літературі як тотожні слова та не мають чітких розбіжностей. Наприклад, в одному з тлумачних словників термін

«захист» визначається як те, що захищає, є обороною, а термін «захищати» – охороняти, огородити від посягань, від негативних дій, від небезпеки; попередити, забезпечити від чого-небудь. Тобто виникає ситуація, коли «охорона» визначається за допомогою слова «захист», а «захист» визначається за допомогою слова «охорона». Деякі вчені розглядають поняття «охорона» і «захист» як термінологічний інструмент, який допомагає визначати одне поняття через інше [1; 2; 3; 4, с. 53].

Зокрема захист складає невід'ємну частину права і розглядається науковцями по-різному: як міра дозволеної поведінки; як система правового регулювання; як гарантія прав; як примусовий спосіб здійснення порушеного права з метою його відновлення; як комплекс погоджених організаційних заходів; як сукупність мір правоохоронного характеру; як діяльність тощо. Одні концепції зосереджуються на матеріально-правовій стороні категорії захисту, інші на процесуальній стороні, а деякі захист трактують занадто широко в якості правових норм. Між тим, кожна галузь як матеріального, так і процесуального права містить інститут захисту, при цьому жодна з них не наводить визначення даній категорії. Наукові роботи у більшій своїй частині сконцентровані на аналізі форм і способів захисту, при цьому не розділяючи їх та залишаючи поза увагою взаємозв'язок з іншими правовими категоріями, особливості захисту, що обумовлені розбіжностями предмету правового регулювання [5, с. 169].

До прикладу, за переконаннями В. Остапчук дана категорія безпосередньо пов'язана з конкретним порушенням. Але заходи захисту також застосовуються і у випадку оспорування прав. Крім того, метою застосування заходів захисту є не тільки поновлення, а і визнання прав, а також припинення правопорушення. Вчена вважає, що захист являю собою сукупність заходів, спрямованих на відновлення, визнання прав та на припинення порушень прав, які застосовуються правомочною особою самостійно, компетентним органом самостійно або за зверненням правомочної особи [6].

З цього приводу в актах законодавства нам вдається віднайти наступне визначення: «захист – функція управління, яка ініціює дії, спрямовані на усунення небезпеки, пов'язаної з виникненням визначеної події, умови або обставин, та/або заходи, спрямовані на запобігання виникненню мож-

ливої небезпеки». Воно міститься в Наказі Держатомрегулювання «Про затвердження Вимог з ядерної та радіаційної безпеки до інформаційних та керуючих систем, важливих для безпеки атомних станцій» від 22.07.2015 № 140 і в деякій мірі окреслює основоположне завдання даної категорії – забезпечення безпеки та унеможливлення загроз. Фактично захист, як функція держави – це система організаційних, технічних, медико-біологічних, фінансово-економічних та інших заходів – активних дій публічної адміністрації для запобігання заподіяння шкоди певному об'єкту.

У свою чергу, інтерпретуючи та узагальнюючи визначення терміну «охорона», наведених в окремих актах законодавства, маємо змогу стверджувати, що це узгоджені за ціллю, місцем та часом безперервні дії уповноважених суб'єктів спрямовані на забезпечення безпеки осіб та об'єктів.

Відповідно основним функціональним складником захисту є запобігання шкоди, а охорони – забезпечення безпеки.

Тому цілком логічною є допустимість думки Я. Вавженчука про те, що охорона – це більш широке за своїм змістом поняття, яке може в деяких випадках включати в себе захист [7, с. 48].

Особливу групу складають ті дослідники, які взагалі заперечують доцільність використання будь-якого з аналізованих термінів. Наприклад, Т. Шубіна вважає, що термін «охорона права» не має юридичного значення і практично не застосовується в законодавстві, інакше кажучи, правове регулювання тих чи інших суспільних відносин, закріплення у правових нормах тих чи інших прав має загальнорегулятивний (неправоохоронний) характер [4, с. 54; 8, с. 17].

Водночас заслуговує на увагу думка А. Мордовець, згідно з якою охорона прав свобод – це стан правомірної реалізації прав і свобод під контролем соціальних інститутів, але без їх втручання. Заходи захисту застосовуються тоді, коли здійснення права свободи важке, але права волі ще не порушені. Якщо права свободи порушені, то їх потрібно не захищати, а відновлювати [9, с. 88]. Як указує у своїх працях А. Смирнов, така точка зору дослідника бездоганна. Однак охорона прав свобод, слідуючи логіці автора, є не охоронною, а регулятивною функцією права. Таким чином виключається одна з функцій права, це суперечить самій суті права [4, с. 54; 10, с. 123].

Отже, проаналізувавши думки вчених щодо співвідношення категорій «охорона» та «захист» слід констатувати наявність як суміжних так і полярно різних думок вчених. Беручи за основу отримані узагальнення та вкладаючи власне бачення щодо аналізованої проблематики, вважаємо, що охорона та захист є самостійними самодостатніми категоріями, які мають власну ціль, мету та завдання, однак мають об'єднуючу

спільність – є частиною загального процесу забезпечення публічною адміністрацією основоположних цінностей, які впливають на психологічний, соціальний, особистісний, фізичний та духовний розвиток осіб, які в силу власних спроможностей не здатні (не в повному обсязі) усвідомити значення та сутність гарантованих їм благ, які надають можливість останнім повноцінно зростати, розвиватись та формуватись як реалізована, самостійна складова цивілізованого суспільства.

Відповідно, в контексті нашого дослідження категорію «захист» можна трактувати як своєчасне реагування публічної адміністрації на порушення прав дітей, попередження виникнення посягання з боку інших осіб на права дітей, а також вжиття заходів, щодо відновлення необхідних умов, за яких дитина розвивається, зростає та формується як цілісна особистість. У свою чергу, під охороною слід розуміти комплекс забезпечувальних заходів спрямованих на створення нормальних умов розвитку дитини, публічної турботи про материнство і дитинство зокрема.

Традиційно вважається, що захист може здійснюватись в двох формах: юрисдикційній і неюрисдикційній. Юрисдикційною формою є діяльність уповноважених державою органів із захисту прав, що порушені або оспорується, за відповідною заявою потерпілої особи або в ініціативному порядку. В рамках юрисдикційної форми захисту виділяють загальний і спеціальний порядок захисту. Загальним порядком захисту прав є судовий порядок, а спеціальним – адміністративний. Неюрисдикційна форма захисту являє собою сукупність самостійних законних дій осіб та організацій з захисту власних прав [6].

З'ясовуючи зміст безпосередньо категорії «адміністративно-правовий захист», необхідно зазначити, що вітчизняні нормативно-правові акти не містять визначення цього поняття, а серед науковців також не має єдиного підходу до його сутності та застосування. В адміністративному праві традиційними категоріями, найближчими до адміністративного захисту, є категорії адміністративного примусу, адміністративного процесу та адміністративної відповідальності [11, с. 107].

Так, В. Галунько адміністративно-правовий захист розуміє як динамічні (активні) дії публічної адміністрації, спрямовані на відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб, усунення перешкод щодо їх здійснення засобами адміністративного права з можливістю застосування заходів адміністративного примусу та притягнення винних до адміністративної відповідальності [12, с. 247]. Проте, як переконує Л. Кожура, неоднозначною для розуміння бачиться авторська категорія «засоби адміністративного права», оскільки відомо про категорію «юридичні засоби», як інституцій-

не явище правової сфери, що складається з широкого ряду правових інструментів: норм права, прав, обов'язків, правовідносин, юридичних фактів, заходів заохочення, пільг, заборон тощо, які є регуляторами суспільних відносин [13, с. 149 150; 14, с. 120]. Більш точною в цьому плані є думка вченого В. Полуховича, який розглядає адміністративно-правовий захист як сукупність застосовуваних в адміністративному порядку юридичних засобів, спрямованих на здійснення уповноваженими органами (посадовими особами), а також особами та громадянами відповідних процесуальних дій, спрямованих на припинення незаконного посягання на права, свободу та інтереси громадян; ліквідацію будь-яких перешкод під час їх здійснення; визнання або підтвердження, поновлення та примусове виконання прав, невиконаних або неналежним чином виконаних обов'язків з притягненням винної особи до відповідальності [11, с. 107; 15, с. 42].

Також, для прикладу, за думкою М. Солощука, М. Капінос, Е. Лерантович адміністративно-правовий захист – це передбачені законом заходи примусового характеру, що застосовуються органами виконавчої влади, за допомогою яких здійснюється відновлення (визнання) порушених прав суб'єктів, а також майновий вплив на порушників [16, с. 58]. Тоді як В. Авер'янов вважає, що захист – це спосіб відновлення громадянином свого адміністративно-правового статусу, якому кореспондує обов'язок держави поновити порушене право. Під захистом мається на увазі примусовий (по відношенню до зобов'язаної особи) спосіб здійснення порушеного права з метою його поновлення. Захист охоплює заходи, які застосовуються для поновлення порушеного права [14, с. 121; 17, с. 69]. Відповідно, адміністративно-правовий захист прав особи є надійною гарантією швидкого, ефективного та об'єктивного перетворення загального поняття «захист прав людини» з риторичного в реальне. За визначенням зазначеного науковця, «адміністративне право має визначатися як «право забезпечення і захисту прав людини» [18; 19, с. 265].

Із наведеного вище маємо змогу виокремити основні характерні особливості адміністративно-правового захисту, в тому числі й для аналізованої сфери, зокрема: 1) функція адміністрування, що реалізовується уповноваженими суб'єктами шляхом застосування юридичних засобів; 2) є гарантом, реальним (практичним) відображенням втілення конституційних норм, що забезпечують демократичний режим управління державою в дійсності; 3) має чітко визначену мету – реагування, попередження та усунення наслідків неправомірності; 4) реалізовується в адміністративних рамках – відповідній процедурі; 5) репрезентує обов'язок держави охороняти адміністративно-правовий статус дітей.

Сутність аналізованого захисту може бути визначено через його: 1) підставу – порушення, невизнання прав чи їх заперечення; 2) призначення – припинення порушень, відновлення порушених прав, відшкодування чи компенсацію втрат від порушень, покарання порушника; 3) зміст – вужче ніж охорона прав і полягає у реагуванні на перешкоди у здійсненні суб'єктивного права [20, с. 216].

Отже, об'єктом адміністративно-правового захисту є ті права дітей, що потерпають (потенційно можуть потерпати) від незаконного посягання, та не можуть бути повноцінно реалізовані внаслідок протиправних перешкоджань з боку інших осіб [20, с. 217].

Зазначаючи про нормативний аспект адміністративно-правового захисту прав дітей необхідно відзначити, що він передбачає наявність міжнародних стандартів реалізації такої діяльності та окремо сукупність національних адміністративних норм, які, по-перше, проголошують зміст та соціальну орієнтованість держави в площині реалізації такої діяльності, по-друге, встановлюють вітчизняні механізми, процедури, різновиди адміністративних дій публічної адміністрації.

Зокрема Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 № 2402-III передбачає, що адміністративно-правовий захист прав дітей є універсальним (або загальним), а також особливим, тимчасовим та додатковим.

Окремо визначається, що державний соціальний захист дітей є один з найважливіших напрямків діяльності держави, оскільки рівень її цивілізованості та суспільства визначається ставленням до найменш захищених та найбільш вразливих його членів [21].

Зокрема соціальний захист дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування є провідним обов'язком держави та основний напрям її державної політики. Конституцією України на державу покладається обов'язок утримання та виховання таких дітей. Вона здійснює повне забезпечення таких шляхом надання допомоги та утримання, рівень яких не може бути нижчими за встановлені мінімальні стандарти, що забезпечують кожній дитині рівень життя, необхідний для фізичного, розумового, духовного, морального та соціального розвитку. Також їм гарантоване право на державне забезпечення в навчальних закладах, виплати соціальної стипендії, щорічної допомоги для придбання навчальної літератури, а також при закінченні навчального закладу такі діти забезпечуються за рахунок навчального закладу або відповідної установи органів праці та соціального захисту населення одягом і взуттям, а також одноразовою грошовою допомогою. Окремо слід зазначити, що держава гарантує схоронність майнових та житлових прав таким дітям або ж за-

безпечує їх позачергово впорядкованим житлом за місцем їх походження або проживання [22].

Дітям з багатодітних сімей, з поміж іншого гарантується :1) безоплатне одержання ліків за рецептами лікарів; 2) щорічне медичне обстеження і диспансеризація в державних та комунальних закладах охорони здоров'я із залученням необхідних спеціалістів, а також компенсація витрат на зубопротезування; 3) першочергове обслуговування в лікувально-профілактичних закладах, аптеках та першочергова госпіталізація; 4) безоплатний проїзд усіма видами міського пасажирського транспорту (крім таксі), автомобільним транспортом загального користування в сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських і міжміських маршрутів, у тому числі внутрірайонних, внутрі- та міжобласних незалежно від відстані та місця проживання; 5) безоплатне одержання послуг з оздоровлення та відпочинку відповідно до Закону України «Про оздоровлення та відпочинок дітей»[23].

У свою чергу, система соціального захисту інвалідів передбачає пенсійне обслуговування, соціальні допомоги, реабілітаційні програми та заходи щодо активізації життєдіяльності інвалідів (можливості працевлаштування, соціально-побутові та медичні заходи, інші програми). Для інвалідів мають бути широко доступними різноманітні об'єкти загального користування: дороги, житлові будинки, комунальний транспорт, культурні, навчальні, медичні заклади, спортивні споруди. Види і обсяги необхідного соціального захисту інваліда надаються у вигляді індивідуальної програми медичної, соціально-трудової реабілітації і адаптації. Однак слід наголосити, що система навчання цих дітей не досконала. У зв'язку з цим треба вирішувати комплекс соціальних та психолого-, медико-педагогічних проблем із соціальної орієнтації таких дітей. Корекційну роботу найчастіше виконують самі батьки, проте багато з них не володіють спеціальними знаннями з дефектології та медико-соціальної реабілітації. Допомогу та захист повинні надавати всі – від батьків до службових осіб, на яких покладено відповідні обов'язки та яким надані чималі повноваження [24, с. 33].

Неможливо оминати увагою той факт, що збройний конфлікт на Сході країни позначився на долях багатьох дітей. Особливо гостро його наслідки відчули діти, що мешкають на окупованих територіях, на лінії розмежування та діти, які є вимушеними переселенцями. Усі вони зазнали важких психологічних та фізичних травм, і потребують особливого захисту з боку держави. Надання цього захисту є світовою практикою, яку Україна враховує у своїй законодавчій діяльності. З цієї метою і запроваджуються соціальні гаран-

тії дітям, які постраждали внаслідок воєнних дій та збройних конфліктів. Зокрема державна повинна надати: 1) державні соціальні гарантії (державна соціальна допомога, а також); 2) психологічну реабілітацію (відновлення психічних функцій, особистісних властивостей і системи відносин особистості, що дозволяють їй успішно функціонувати в мирному соціумі); 3) психологічну допомогу (цілеспрямована активність людини, скерована на розширення психологічних можливостей дітей); 4) психіатричну допомогу (комплекс спеціальних заходів, спрямованих на обстеження стану психічного здоров'я осіб, профілактику, діагностику психічних розладів, лікування, нагляд, догляд та медико-соціальну реабілітацію осіб, які страждають на психічні розлади); 5) соціальний захист – (правові і соціальні гарантії реалізації конституційних прав і свобод та задоволення потреб дітей [25].

Висновки. Усе вищевикладене дає можливість сформулювати висновок, згідно якого, адміністративно-правовий захист прав дітей в Україні – це невід'ємна частина загальнодержавного пріоритету, процедури реалізації якого передбачені Конвенцією ООН про права дитини і чинним законодавством метою якого є дотримання найвищих інтересів дитини, що досягається спільними зусиллями служб у справах дітей, органів освіти, охорони здоров'я, соціальної політики, правоохоронних органів, батьків, опікунів, волонтерів та громадян.

У широкому розумінні – це спосіб забезпечення публічною адміністрацією основоположних цінностей, які впливають на психологічний, соціальний, особистісний, фізичний та духовний розвиток осіб, які в силу власних спроможностей не здатні (не в повному обсязі) усвідомити значення та сутність гарантованих їм благ, які надають можливість останнім повноцінно зростати, розвиватись та формуватись як реалізована, самостійна складова цивілізованого суспільства. У вузькому – своєчасне реагування публічної адміністрації на порушення прав дітей, попередження виникнення посягання з боку інших осіб на права дітей, а також вжиття заходів, щодо відновлення необхідних умов, за яких дитина розвивається, зростає та формується як цілісна особистість.

Література

1. Стукаленко О. В. Співвідношення понять «адміністративно-правова охорона» та «адміністративно-правовий правовий захист». *Наукове товариство Івана Кушніра*. 2012. URL: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=46468>.
2. Бусел В.Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. К.; Ірпін: Перун, 2005. 1728 с.
3. Марущак Ю. В. Теоретико-правова характеристика адміністративно-правової охорони та захисту майнових та немайнових прав. *Міжнародні науково-практичні інтернет-конференції юридичного та історичного спрямування*. 2015. URL: http://www.lex-line.com.ua/?language=ru&go=full_article&id=1722.

4. Єщук О. М. Адміністративно-правова охорона: теорія, практика та перспективи розвитку: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, Відкрит. міжнар. ун-т розвитку людини «Україна», 2017. С. 420.

5. Бігняк О. В. Захист корпоративних прав. Співвідношення категорій «форми захисту», «способи захисту», та «засоби захисту»: сучасні погляди та концепції. *Науковий вісник Ужгородського національного університету* : Серія: Право. Ужгород: Видавничий дім «Гельветика», 2012. Вип. 19. Т. 2. С. 169–172.

6. Остапчук В. Поняття адміністративного захисту авторського права і суміжних прав. *Науково-практичний журнал «Інтелектуальна власність»*. 2003. № 4.

7. Вавженок Я. Співвідношення понять «захист» та «охорона» трудових прав в чинному законодавстві. *Форум права*. 2010. Вип. 1. С. 45–49.

8. Шубина Т. Б. Теоретические проблемы защиты права: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Самара, 1997. 21 с.

9. Мордовец А. С. Социально-юридический механизм обеспечения прав человека гражданина. Саратов, 1996. 154 с.

10. Смирнов А. П. Соотношение понятий «охрана прав» и «защита прав». *Вестник Томского государственного университета*. 2010. С. 123–125.

11. Троцюк Н. В. Особливості адміністративно-правового захисту авторського права в Україні. *Митна справа*. 2014. № 2(2.2). С. 105–110.

12. Галунько В. В. Адміністративне право України: навчальний посібник : у 2-х томах. Херсон: ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2011. Т. 1: Загальне адміністративне право. 320 с.

13. Шундигов К. В. Юридические средства реализации правовой политики. *Правоведение*. 1997. № 4. С. 149–150.

14. Кожура, Л. О. Адміністративно-правовий захист та охорона: поняття та співвідношення. *Науковий вісник Ужгородського Національного університету* : Серія: Право. Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2015. Вип. 35. Ч. 1. Т. 2. С. 119–122.

15. Полюхович В. Адміністративно-правовий захист особи у відносинах з органами державної влади. *Право України*. 2003. № 5. С. 41–46.

16. Солощук М. Захист прав інтелектуальної власності. *Інтелектуальна власність*. 2008. № 11. С. 51–62.

17. Права громадян у сфері виконавчої влади: адміністративно-правове забезпечення реалізації та захисту: монограф.; кол. авт.; За заг. ред. В.Б. Авер'янова. Д.: Ін-т держ. і права ім. В.М. Корецького НАН України; Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2008. 588 с.

18. Авер'янов В. Адміністративне право України: доктринальні аспекти реформування. *Право України*. 1998. № 8. С. 10.

19. Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Адміністративне право України. Повний курс : підручник. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.

20. Троцюк Н. В. Адміністративно-правовий захист авторських прав. *Часопис Київського університету права*. 2015. № 1. С. 216–219.

21. Соціальний захист дітей-інвалідів – пріоритет державної соціальної політики. *Департамент соціального захисту населення Кіровоград-*

ської обласної державної адміністрації. 2013. URL: <http://gutszn.kr-admin.gov.ua/2010-05-21-08-36-31/802-2013-03-11-13-40-36.html>.

22. Соціальний захист дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування : Роз'яснення Мін'юсту України від 13.07.2011. *Баланс-Бюджет*. 2011 р. № 31.

23. Діти: Проект Міністерства соціальної політики України. *Міністерство соціальної політики України*. URL: <https://www.msp.gov.ua/content/dityam.html>.

24. Соціальний захист дітей-інвалідів – пріоритет державної соціальної політики. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2014. № 6. С. 28–33.

25. Про соціальний захист дітей, які постраждали внаслідок воєнних дій та збройних конфліктів: Проект Закону України від 31.03.2017 р. № 6270. *Ligazakon*. 2017. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH4U600A.html.

Анотація

Семиног С. В. Адміністративно-правовий захист прав дітей в Україні: дефініювання терміну та зміст концепту. – Стаття.

У статті розкрито дефінітивну та змістову сутність адміністративно-правового захисту прав дітей в Україні. Сформовано визначення адміністративно-правового захисту прав дітей в Україні у декількох варіаціях – широкому та вузькому трактуванні; охарактеризовано його соціальне, правове та практичне значення, а також нормативний аспект реалізації.

Ключові слова: адміністративно-правовий захист, блага, гарантії, діти, захист, охорона, потреби дитини, права дитини, публічна адміністрація.

Аннотация

Семиног С. В. Административно-правовая защита прав детей в Украине: дефинирование срока и содержание концепта. – Статья.

В статье раскрыта дефинитивная и содержательная сущность административно-правовой защиты прав детей в Украине. Сформировано определение административно-правовой защиты прав детей в Украине в нескольких вариациях – широком и узком значении; охарактеризовано его социальное, правовое и практическое значение, а также нормативный аспект реализации.

Ключевые слова: административно-правовая защита, блага, гарантии, дети, защита, охрана, потребности ребенка, права ребенка, публичная администрация.

Summary

Seminoh S. V. Administrative and legal protection of children's rights in Ukraine: definition of the term and content of the concept. – Article.

The article describes definitive and substantive essence of administrative and legal protection of children's rights in Ukraine. The definition of administrative and legal protection of children's rights in Ukraine has been formed in several variations – broad and narrow interpretation; characterized its social, legal and practical significance and normative aspect of its implementation.

Key words: administrative and legal protection, goods, guarantees, children, protection, protection, needs of the child, rights of the child, public administration.